

ΧΑΛΚΙΝΟΣ ΑΡΧΑΪΚΟΣ ΖΩΣΤΗΡ

Μεταξύ του πλήθους των χαλκῶν ἐλασμάτων με σφυρηλάτους μορφᾶς πιθανώτατον εἶναι ὅτι ἀρκετὰ εἶχον χρησιμοποιηθῆ ὡς ζῶναι. Ζῶναι πολεμιστῶν, «ζωστήρες», ὡς οἱ περιγραφόμενοι εἰς τὴν Ἰλιάδα καὶ μάλιστα πεποικιλμένοι, «παναίοιοι», ὅπως ὁ ζωστήρ τοῦ Νέστορος (X, 77), τοῦ Ἀγαμέμνονος (XI, 236) ἢ «δαιδαλεῖοι», «ἀρηρότες», ὅπως τοῦ Μενελάου (IV, 134 - 5, 186).

Ἐπειδὴ ὁ ποιητὴς δὲν δίδει τὰ ἐπίθετα ταῦτα εἰς τοὺς ζωστήρας ἄλλων κοινοτέρων θνητῶν (V, 539, 615, XXII, 519) δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν ὅτι πεποικιλμένους φαντάζεται μόνον τοὺς ζωστήρας τῶν βασιλέων καὶ ἡρώων, τοὺς δὲ ἄλλους ἀπλοῦς, ἀδιακοσμήτους. Ἡ ἀνταλλαγή τοῦ λαμπροῦ ἀναμφιβόλως ξίφους τοῦ Ἐκτορος πρὸς τὸν ζωστήρα τοῦ Αἴαντος δικαιολογεῖται μόνον διότι ὁ τελευταῖος εἶναι «φοίνικι φαεινός» (Ἰλ. VII, 303 - 5. Πρβλ. καὶ Παλ. Ἀνθολ. VII, 151 - 152).

Ἡ ἀσφαλὴς ταύτις χαλκῶν ἐλασμάτων ὡς ζωστήρων θὰ ἦτο δυνατὴ ἐὰν διετηροῦντο μετ' αὐτῶν καὶ οἱ πρὸς πόρπωσιν «ὄχηες» (Ἰλ. IV, 132, XX, 415). Τοῦτο ὅμως δὲν συμβαίνει διότι τὰ σφυρηλάτα ἐλάσματα, ἐκ τῶν πλέον ὑποκειμένων εἰς φθορὰν χαλκῶν ἀντικειμένων, σώζονται κατὰ κανόνα ἀτελέστατα. Ὅθεν ὑποχρεούμεθα κυρίως νὰ στηριχθῶμεν εἰς τοὺς ζωστήρας οἵτινες παρεστάθησαν ἐπὶ τῶν χαλκῶν ἀγαλματίων, τῶν περισσοτέρων τῆς ὑστερογεωμετρικῆς, ἰδίως ὅμως τῆς δαιδαλικῆς ἐποχῆς, ὅταν ἡ ἀνάγκη τεκτονικοῦ τονισμοῦ τῆς ὀσφύος ἐπέβαλε τὴν ἀνάδειξιν καὶ τοῦ ζωστήρος, κυρίου συντελεστοῦ τῆς τοιαύτης ἐντυπώσεως.

Οὐδενὸς χαλκοῦ ἀγαλματίου ὁ ζωστήρ, οὔτε κἂν τοῦ δαιδαλικοῦ Κούρου τῶν Δελφῶν, δύναται νὰ συγκριθῆ με τὸν ἐράσμιον, πεποικιλμένον τοῦ τελευταῖον εὐρεθέντος εἰς Σάμον ἀγαλματίου ἐξ ἐλεφαντοστοῦ, ὅπου εἶναι φανεροὶ καὶ οἱ συνδετικοὶ ὄχηες¹.

Πιθανώτατον εἶναι ὅτι ἀρκετοὶ ζωστήρες ἢ ἐλάσματα προερχόμενα ἐξ ὁμοίων εὐρίσκονται εἰς τὰς οἰκείας συλλογὰς Μουσείων, ἔνεκα ὅμως τῆς ἀτελοῦς διατηρήσεως τῆς σφυρηλάτου διακοσμήσεως, ἢ δὲν ἐκρίθη ἀναγκαῖον ὅπως δημοσιευθοῦν ἢ δὲν δύναται νὰ βεβαιωθῆ ἡ ἀρχικὴ χρῆσις των. Πλήρη ἔλλειψιν ἑλληνικῶν πολεμικῶν ζωνῶν ἐβεβαίωσε τὸ 1871 ὁ Friederichs, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀνεύρεσιν ἀρκετῶν εἰς

1. Πιθανῶς χρυσοῖ, ὅπως οἱ ὄχηες τοῦ ζωστήρος τοῦ Πολυδώρου, Ἰλ. XX, 414. Ἀγαλμάτων Σάμου: Buschor, *Alts. St.* IV πίν. 238 - 248. AM 74 (1959) 42, ἐξ., Beil. 87 - 93 (H. Walter). Πρβλ. καὶ σ. 49 Beil. 87 - 93 (D. Ohly). Χάλκινα ἀγαλμάτια με ζωστήρας: Ὀλυμπίας, ἐκ τοῦ Ἡραίου, AM 31 (1906) πίν. 18. Matz, *Gr. Kunst I* πίν. 69. IV Bericht πίν. 42. Πολεμισταὶ ἐκεῖ πίν. 38 - 39, 43 - 46, σ. 105 ἐξ. Matz, πίν. 67 - 68 α. Πρβλ. καὶ τὸ τελευταῖον ἐξοχον εἶδημα, τὸ γεωμετρικὸν ἀγαλμάτιον ἵππου: VII Ber. πίν. 60 - 61, 146 ἐξ. Δαιδαλικὸς Κούρος Δελφῶν: BCH 1897, 173 (Perdrizet). F.d.D. 5, πίν. 3. Matz πίν. 81. Charbonneaux, *Br. Gr.* 65, πίν. 6, 1.

Περὶ τοῦ ζωστήρος: Studniczka, *Beiträge zur Geschichte der altgr. Tracht* 65 ἐξ. D.A. εἰς λ. *Cingulum*. Lorimer, *Homer and the Monuments*, 245 ἐξ. Ὁ Ἄρης με ζωστήρα ἐπὶ τοῦ ναξιακοῦ ἀμφορέως JdI 52 (1937) 186 ἐξ. (Καροῦζος). Matz ἔ.ἀ. πίν. 174. Buschor, *Gr. V.* εἰκ. 65.

ιταλιωτικούς τάφους. Ὅμοίως ἀργότερον ὁ Perdrizet ἐτόνιζε τὴν ἔλλειψιν ἑλληνικῶν ζωστήρων πλὴν τῶν ἐξ Εὐβοίας δημοσιευθέντων ὑπὸ τοῦ Brönsted².

Ἐκτοτε τὸ εἶρημα τοῦ Noicataro, ὁ γνωστός ζωστήρ τοῦ Μουσείου τοῦ Bari μὲ τὴν τορευτὴν ἀρματοδρομίαν, ἦλθε νὰ ἐνισχύσῃ τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Friederichs, ὄχι μόνον διότι προέρχεται ἐκ τῆς Νοτ. Ἰταλίας, ἀλλὰ καὶ διότι εἶναι πιθανώτατα ἔργον Ταραντίνου τεχνίτου³.

Εἰς ἐκ τῶν ὀλίγων πλήρως σωθέντων ζωστήρων εὐρέθη εἰς τὴν συλλογὴν χαλκῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου, μὲ τὴν πολύτιμον συνδρομὴν τῆς Ἐπιμελητρίας Κας Ἑβης Στασινοπούλου - Τουλούπα. Κάλιστα διατηρούμενος δὲν εἶναι ἐν τούτοις γνωστός, ἐκρίθη διὰ τοῦτο χρήσιμον νὰ δημοσιευθῇ ἐδῶ (Πίν. 25 - 28)⁴.

Αἱ ἀρκετὰ πυκναὶ ὀπαι ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ κατὰ μῆκος τῆς περιφερείας, ἄνω καὶ κάτω, μαρτυροῦν ὅτι ὁ ζωστήρ εἶχεν ἐνσφηνωθῆ ἐπὶ ζώνης ἐκ δέρματος, ἥτις περιέβαλε τὸν χιτῶνα. Ἡ περίμετρος 0,90, ἄνευ τῶν ὀχῆων, συμβιβάζεται μὲ τὴν ὄσφον «εὐζώνου» ἀνδρός, γυμνὴν ἢ καλυπτομένην ὑπὸ τοῦ χιτῶνος μᾶλλον ἢ τοῦ θώρακος. Οἱ ὀχῆες ἔχουν σχῆμα ἀπλοῦ στελέχους, μήκους 0,46, λήγοντος εἰς ἀπλοῦν τρίγωνον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκφύονται τὰ ἄγκιστρα. Εἰς τὰ σημεῖα τῆς προσαρμογῆς τῶν ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος καλύπτονται ὑπὸ τορευτοῦ, ἐπιθέτου πτηνοῦ, σχηματικῶς δηλωθέντος, μὲ χαρακτὰς λεπτοτάτας πτέρυγας ἐπὶ ἐλίκαν. Ἀνὰ δύο ἦλοι, τῶν ὁποίων αἱ κεφαλαὶ εἶναι ὄραται εἰς τὰ ἄκρα τῶν πτερύγων, στηρίζουν ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος τοὺς ὀχῆας καὶ τὰ πτηνά.

Στερουμένη τορευτῆς διακοσμῆσεως καὶ λεία ἢ ἐπιφάνεια τοῦ ἐλάσματος φέρει ἔμπροσθεν, ἐκατέρωθεν τῶν ὀχῆων, ἀφ' ἑνὸς πλησίον αὐτῶν βούκρανον βλέπον πρὸς τὰ ἄνω, ἐκ χωριστοῦ ἐπιθέτου ἐλάσματος· διὰ διατρήτου ἀποφύσεως ἐπὶ τοῦ μετώπου του διέρχεται κρίκος σωθεὶς ἡμιτελῶς. Ἀφ' ἑτέρου, δεξιᾶ, εἶναι δύο ἐπάλληλα βούκρανα, πλαγίως τοποθετημένα, τύπου ὀλίγον διαφορετικοῦ, μὲ στενὸν τὸ ρύγχος, μὲ ἀδρομερῆ τὴν πλαστικὴν διαμόρφωσιν.

Ἐπὲρ ἄνω τοῦ μετώπου τῶν ἐσχηματίζετο, ἂν κρίνωμεν ἀπὸ σωθῆν ὑπόλοιπον, κύκλος, ὅστις θὰ περιέβαλλε πιθανῶς τὴν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ὀπὴν, θὰ ἐχρησίμευον δὲ καὶ οἱ δύο πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ὀχῆων. Καὶ τὰ τρία βούκρανα ἔχουν προσηλωθῆ δι' ἦλων, τῶν ὁποίων τὰ ἄκρα ἐσώθησαν καλῶς ἐπὶ τῆς ὀπισθίας ἐπιφανείας.

Τὸ παρ' αὐτὰ, μεταξὺ τῶν δύο ἄλλων καθέτων ὀπῶν, σωθῆν ὑπόλοιπον ἐπιθέτου ἐλάσματος, συνδραζόμενον μὲ τὰ παρὰ τὰς ὀπὰς ἴχνη, ὑποβάλλει τὴν εἰκασίαν ὅτι τὸ ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἔλασμα εἶχε σχῆμα ὄφρατος ἐλισσομένου πλησίον τῶν ἀνοιγμάτων καὶ προσηρμοσμένου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας διὰ τριῶν ἦλων (Πίναξ 27 β - 28).

Περαιτέρω, εἰς τινὰ ἀπόστασιν ἀπὸ τῶν ἐπαλλήλων βουκράνων καὶ ὀλίγον κατωτέρω τοῦ χείλους, βούκρανον κατ' ἀντίθετον κατεύθυνσιν μὲ τὸ ρύγχος πρὸς τὰ κάτω εἶναι καὶ τοῦτο ἐσφηνωμένον ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος δι' ἦλων διακρινόμενον εἰς τὴν ὀπισθίαν ὄψιν.

Ἀπὸ μικρᾶς ἀποφύσεως ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ βουκράνου ἐξαρτᾶται κρίκος, ἀναγκαῖος προφανῶς πρὸς σύνδεσιν τοῦ ζωστήρος μετὰ τοῦ θώρακος. Ἀξιοπρόσεκτον, ὄχι ὅμως

2. Friederichs, *Kleinere Kunst und Industrie im Altertum* 230 ἐξ. BCH 21 (1897) 172 ἐξ. (Perdrizet). Brönsted, *Bronzes of Siris*, πίν. VII, 41 (βλ. κατωτέρω σημ. 9).

3. Gervasio, *Bronzi di Bari* πίν. 18. Payne, NC 225. Jantzen, *Bronzwerkst.* 26 πίν. 10, εἰκ. 41.

4. Ἀρ. εὐρ. 8602. Ἐκ Βοιωτίας. De Ridder, *Bronzes du Polytechnique* ἀρ. 487.

καὶ ἀνεξήγητον εἶναι ὅτι τὰ δύο μεμονωμένα βούκρανα τὰ φέροντα κρίκον ἔχουν ἀντίθετον κατεύθυνσιν, τὸ ἓν βλέπει πρὸς τὰ ἄνω, τὸ ἄλλο πρὸς τὰ κάτω. Αἰτία τούτου εἶναι προφανῶς ὅτι ὁ κρίκος συνεδέετο δι' ἰμάντος πρὸς ἄλλον εὐρισκόμενον ἐσωτερικῶς εἰς τι σημεῖον τοῦ θώρακος, ἐνῶ ὁ κάτω κρίκος τοῦ ἐλάσματος θὰ εἶχεν ἴσως ἀντίστοιχον ἐξαρτώμενον ἐξ ὑψηλῆς χαλκίνης περιμηρίδος, ἣτις θὰ ἐκάλυπτε καὶ τὸ γόνυ, κατὰ τὸν τύπον πιθανῶς τῆς γνωστῆς τοῦ Βρετανικοῦ Μουσείου⁵.

Πολυπλοκώτερον εἶναι τὸ πρόβλημα τοῦ ἐργαστηρίου ὅπου κατεσκευάσθη ὁ ζωστήρ τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου. Μὲ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι βοιωτικὸς — κυρίως διότι δὲν εἶναι ἐξαιρετικῆς ποιότητος — συμφωνεῖ κατ' ἀρχὴν ἢ προέλευσίν του. Ὁ De Ridder (ἔ. ἀ., σημ. 4) δίδει ὡς τόπον εὐρέσεως τὰς Πλαταιάς. Τὸ χειρόγραφον εὐρετήριον χαλκῶν τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρείας, εἰς τὸ ὁποῖον παραπέμπει, προσφέρει μόνον τὴν πληροφορίαν: «Βοιωτία, ἠγοράσθη παρὰ Παλαιολόγου». Ἐὰν καὶ εἶναι δυνατὸν νὰ εἶχε πληροφορηθῆ τότε περισσότερα ὁ De Ridder οὐδὲν συγκεκριμένον στοιχεῖον ὑπάρχει περὶ τῶν συνθηκῶν τῆς ἀνευρέσεως, πλὴν τῆς πληροφορίας τῆς δοθείσης παρὰ τοῦ ἀρχαιοπώλου.

Δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ ζητήσωμεν ὅσα προσφέρει τὸ ἴδιον τὸ ἔλασμα τεχνολογικά, ὀλίγα, ὄχι ὅμως καὶ ἄχρηστα, τὸ κυριώτερον τῶν ὁποίων εἶναι ὁ τύπος τῶν πτηνῶν.

Παρόμοια δὲν συναντῶμεν εἰς βοιωτικὰ οὔτε εἰς πελοποννησιακά, ἀλλὰ μόνον εἰς ἐξωελληνικὰ μνημεῖα: ἐπὶ τῶν λαβῶν χαλκοῦ κρατήρος τοῦ Λούβρου, μὲ ἐλικοειδεῖς λαβάς, θεωρουμένου ὡς ἐτρουσκικοῦ⁶. Συμβατικώτερα ἐπαναλαμβάνονται ἐπὶ τῶν λαβῶν ἀμοφορέως ὁμοίου τύπου ἐκ Comacchio⁷, ἐνῶ καταφανῆ ὁμοιότητα μὲ τὰ ἀνθέμια τοῦ ζωστήρος τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου ἔχουν τὰ ἐπὶ τῶν ὀχῶν ἄλλου ἐξ Ἀπουλίας. Δὲν φέρει διαφορετικὰ ἀνθέμια ὁ ζωστήρ τῆς Καρλσρούης, ἐκ Κανόσα τῆς Νοτίου Ἰταλίας, ἂν κρίνωμεν ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Schumacher: οἱ λεπτοὶ ὀχῆες λήγουν ἀφ' ἑνὸς εἰς ἀνθέμια, ἀφ' ἑτέρου εἰς ἀγκιστροειδεῖς κεφαλὰς ζῶων⁸. Ἰταλιωτικῆς ἢ ἐτρουσκικῆς προελεύσεως πρέπει νὰ εἶναι καὶ ὁ ζωστήρ εἰς τὸ Πολεμικὸν Μουσεῖον, τὴν Αἰγυπτίαν τοῦ Τουρίνου, μὲ ὅμοιον τύπον καὶ διάταξιν τῶν πτηνῶν⁹.

Κάτι τὸ ἀπροσδιόριστον καὶ θολὸν χαρακτηρίζει τὰ διακοσμητικὰ σχήματα τοῦ ἐλά-

5. Richter, Handb. Greek art 198, εἰκ. 297.

6. De Ridder, Br. ant. du Louvre II, πίν. 96, 2635. Reinach, RS II, 19, 2. Giglioli, Arte etrusca, πίν. 224 καὶ σ. 41.

7. N. Sc. 1924 πίν. 25,3. Aurigemma, Museo di Spina², πίν. 67.

8. Beschreibungen der Sammlungen ant. Bronzen in Karlsruhe ἀρ. 715 - 722.

9. D.A. εἰς λ. *Cingulum*, σ. 1177, εἰκ. 1481. Ἐκ Βορείου Ἰταλίας προέρχεται ὁμοίος ζωστήρ εἰς τὸ Μητροπολιτικὸν Μουσεῖον τῆς Ν. Ὀρκης, μὲ ὑπερβολικὰ ἐσχηματοποιημένους τοὺς ἀνθεματοὺς ὀχῆας. G. Richter, Greek, etruscan and roman bronzes, ἀρ. 1580. Γεωμετρικὴν ἀπλὴν διακόσμησιν φέρει ὁ ἐξ Aderno τῆς Σικελίας ζωστήρ, ἀναγόμενος πιθανῶς εἰς τὴν ἀρχαϊκὴν ἐποχὴν καὶ μᾶλλον ἄσχετος πρὸς τοὺς ἀνωτέρω μνημονευθέντας: *Ausonia* 8 (1913) 55, εἰκ. 4 (P. Orsi).

Διὰ τὸν ζωστήρα, πιθανώτερον μίτραν, ἐξ Εὐβοίας, εἰς τὸ Cabinet des Médailles, φέροντα ὁμοίους κύκλους καὶ γραμμὰς μένει νὰ ἐξακριβωθῆ ἂν εἶναι πράγματι ἐλληνικὸν καὶ ὄχι ἰταλιωτικὸν ἔργον: Brönsted, ἔ.ἀ. 19, πίν. 7. Babelon - Blanchet 662, ἀρ. 2029. D.A. ἔ.ἀ. εἰκ. 1480. Πρβλ. καὶ τὸν ἐκ Populonia, N. Sc. 1921, 199, εἰκ. 3. Μὲ «palmette incisée» περιγράφεται ὁ ἐκ Σαλέρνο ζωστήρ, N. Sc. 1952, 68. Ἄλλοι ἰταλιωτικοὶ ζωστήρες ἀναφέρονται εἰς τὸ ἄρθρον *Cinturone* τῆς Enciclopedia dell' arte antica. Εἰς τοὺς πρώιμους ἰταλιωτικὸς ζωστήρας ἐστηρίχθη καὶ ἡ Lorimer θέλουσα νὰ ἀναπαραστήσῃ τοὺς ὀμηρικούς, ἔ.ἀ. 245 ἐξ.

σματος, σάν μία έλαφρά πάχνη νά έμποδίζη τήν καθαράν διαγραφήν των, λείπει ό «θυμός», όστις έμπνέει τούς έλλαδικούς τεχνίτας εἰς τήν κατασκευήν έργων πνοῆς.

Χωρίζεται πρό πάντων ό ζωστήρ οὗτος ἀπό τῶν έλλαδικῶν διά τῆς μάλλον πρωτογόνου τεχνικῆς του. Ἀντί τῆς σφυρηλατήσεως ὄλου τοῦ έλάσματος ἐπί μήτρας, ἡ κατασκευή τῆς ὁποίας θά ἀπῆτει ἔμπειρον καί ίκανόν τεχνίτην, περιωρίσθη ό κατασκευάσας τόν ίταλιωτικόν εἰς παρασκευήν χωριστῶν μικρῶν μητρῶν δι' ἕκαστον κόσμημα, τὰ πτηνά, τὰ βούκρανα, τόν ὄφιν καί εἰς τήν προσήλωσιν τούτων ἐπί τῆς λείας ἐπιφανείας. Δέν στεροῦνται ἐν τούτοις πλαστικῆς διαμορφώσεως τὰ δύο ἄκρινά βούκρανα, ἀξίζει δέ κάθε ἔπαινον ἡ ἀπόδοσις τῶν πτερῶν μέ τόσην χαρακτηριστικήν εὐαισθησίαν.

Ἐποχρεούμεθα οὕτω, ἔνεκα τῆς φανεράς συγγενείας τοῦ ζωστήρος 8602 μέ τούς ἄνωτέρω μνημονευθέντας, καθῶς καί ἔνεκα τῆς τέχνης του νά κατατάξωμεν καί τούτον εἰς τούς ίταλιωτικούς παρ' ὄλην τήν ἔνδειξιν περι βιωτικῆς καταγωγῆς του. Οὐδέν σημεῖον ἐπαφῆς ὑπάρχει μεταξύ τούτων καί τῶν δυστυχῶς ἀτελέστατα γνωστῶν βιωτικῶν έλασμάτων, ἅτινα διακρίνονται διά τήν ποιότητα τοῦ χαλκοῦ καί τήν τορευτικήν των τελειότητα¹⁰.

Ἐφ' ἑτέρου ό τύπος καί ἡ ἔργασία, ἡ μάλλον βαρβαρική, τοῦ ζωστήρος 8602 τόν ἀνάγουν εἰς ἑπαρχιακόν καί μάλιστα ἔξωελληνικόν ἔργαστήριον.

Ὡς πρός τήν χρονολόγησιν ὑποχρεούμεθα νά κατέλθωμεν ἄρκετά χαμηλά ἀφοῦ ό τύπος τῶν πτερύγων, ίσχυρῶς ἐσηματοποιημένος, δέν εἶναι νοητός πρό τοῦ τέλους τοῦ βου αἰῶνος π.Χ., τὰ δέ βούκρανα μόνον ὡς ὠχρά κατάλοιπα τῆς ἀρχαϊκῆς τέχνης δύνανται νά θεωρηθοῦν. Τό πρῶτον ἡμισυ τοῦ 5ου αἰῶνος φαίνεται ὡς τό πιθανόν κατώτατον ὄριον τῆς κατασκευῆς τοῦ ζωστήρος 8602.

Ἐάν πράγματι εὐρέθη οὗτος εἰς τὰς Πλαταιάς, προβάλλει δελεαστική ἡ ὑπόθεσις ὅτι εἶναι δυνατόν νά ἀπετέλεσε μέρος τῆς πανοπλίας πολεμιστοῦ, λαβόντος μέρος εἰς τήν μάχην, ὄχι ὑποχρεωτικῶς ίταλιώτου νέου, ἀφοῦ οὐδεμία, ὅσον γνωρίζω, ὑπάρχει πληροφορία περι συμμετοχῆς Ἑλλήνων ἐκ τῆς μακρυνῆς ταύτης περιοχῆς¹¹. Ἐξ ἄλλου εἶναι πολλαί αἱ ὁδοί διά τῶν ὁποίων θά ἔφθανεν ό ζωστήρ, ὅπως καί τὰ ἄλλα, ὄχι πολλά, χάλκινα ἔργα — ἔτρουσκικῆς τέχνης ταῦτα — ἅτινα εὐρέθησαν ἐπί ἑλληνικοῦ ἐδάφους¹², οὔτε εἴμεθα εἰς θέσιν νά ἀποκλείσωμεν χρονολόγησιν τοῦ ζωστήρος εἰς τὰς μετὰ τήν μάχην τῶν Πλαταιῶν δεκαετίας.

Ἄλλη πιθανότης εἶναι ὅτι ἡ ζώνη ἀφιερῶθη εἰς τι τῶν Πλαταικῶν ἱερῶν ὑπό Ἑλληνος τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος ἡ τῆς Σικελίας, ὅπως τό χάλκινον κράνος τό ἀφιερῶθεν εἰς τήν Ὀλυμπίαν ὑπό τοῦ Ἱέρωνος τῶν Συρακουσῶν (Br. Mus. Br. ἀρ. 250, Καρο ἔ. ἀ. σ. 320 σημ. 1).

Εἰς τήν ἄνωτέρω τονισθεῖσαν σπάνιν ἑλληνικῶν ζωστήρων ὑπῆρξε λίαν εὐπρόσδεκτος ἡ κατάθεσις εἰς τό Ἐθνικόν Μουσεῖον δύο τεμαχίων χαλκοῦ έλάσματος ἔξαιρετικῆς τέχνης. Τόν χαρακτηρισμόν τοῦ ὄλου ὡς ζωστήρος στηρίζουν τὰ τρία ἀνοίγματα ἐπί τοῦ ἄκρου τοῦ ἑνός τμήματος (Πίν. 29 - 33), ἅτινα ἔχρησίμευον ἀναμφιβόλως πρός ὑποδοχήν καί στερέωσιν τῶν ἐπί τοῦ ἀντιστοίχου ἄκρου προσηρμοσμέ-

10. Furtwängler, Kl. Schr. 442 ἔξ., πίν. 14. De Ridder, Br. de la Soc. Arch. ἀρ. 799. Wolters, AE 1892, 213 ἔξ.

11. Μάχη Πλαταιῶν: Ἡρόδ. IX, 50 ἔξ. RE εἰς λ. *Plataiai* (Kirsten).

12. Περὶ τούτων ἐπραγματεύθησαν ό Καρο, AE 1937, I, 316 ἔξ. καί ό Kunze, Robinson Studies 1736 ἔξ.

νων ὀχίων¹³. Αἱ μικραὶ ὀπαι κατὰ μήκος τῶν ἐλασμάτων, καλύτερον διατηρηθεῖσαι εἰς τὸ μικρότερον, ἠνοιχθησαν προφανῶς πρὸς σφήνωσιν ἐπὶ τοῦ δερματίνου ζωστή-
ρος, ὅστις θὰ συνεκράτει ὀπισθεν τὸν μετάλλινον.

Τὴν ἐξαιρετον τορευτικὴν τέχνην ἀναδεικνύει καλύτερον ἢ λάμπουσα ἐπιφάνεια, τῆς ὁποίας ἡ ἀνοικτὴ πρασινὴ πάτινα, παρομοία, ἂν ὄχι καλυτέρα τῆς ἐπὶ τῶν ἐκ Δω-
δώνης χαλκῶν, ἔχει σπανίαν χρωματικὴν θέρμην.

Ἡ ὀπισθία ὄψις τῶν ἐλασμάτων, ὅπου εἶναι φανεραὶ αἱ κοιλότητες τῶν μορφῶν (Πίν. 29, 33) διδάσκει πόσον ἀπλῶς θὰ διεγράφοντο αἱ τελευταῖαι ἐπὶ τῆς μήτρας, εἶδωλα ἄνευ ζώης, καὶ ὅτι μόνον μετὰ τὸ πέρασ τῆς σφυρηλατήσεως θὰ ἀνελάμβανεν ὁ χαρακτὴς τὸ ἔργον τῆς ἀναδείξεως τῶν περιγραμμάτων καὶ τῶν λεπτομερειῶν. Διὰ τῆς ἐπιμό-
νου καὶ λεπτιῆς ταύτης ἐπεξεργασίας ἐδίδετο φῶς εἰς τὰ ἀκαθόριστα σχήματα, πνοὴ εἰς τὰ μέλη τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, γραμμικὴ εὐλυγισία εἰς τὰς κινήσεις των.

Στηριζόμενοι εἰς τὸ ἐξαιρετον σχέδιον τοῦ κ. Ἄλεξ. Κοντοπούλου δυνάμεθα νὰ παρα-
κολουθήσωμεν ἀκόπως τὴν σφυρήλατον παράστασιν (Πίν. 30).

Ἄριστερὰ ἀρχίζει αὕτη μὲ ἄρμα μόνιππον, πρὸς δεξιὰ, ἐπὶ τοῦ ὁποίου βαίνει πολεμι-
στῆς φέρων βοιωτικὴν ἀσπίδα φθάνουσαν ἄρκετὰ ἄνωθεν τῶν γονάτων. Ὁ πολεμιστῆς
ἴσταται ἐπὶ τοῦ ἄρματος μὲ τὰ γόνατα ἐλαφρῶς λυγισμένα, knieweich. Ἀποτελεῖ τοῦτο
συμμετοχὴν τοῦ κάτω σώματος εἰς τὴν ἐλαφρὰν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν κλίσιν τοῦ ἄνω,
διοχετευθεῖσαν καὶ ἐπὶ τοῦ ὄγκου τῆς ἀσπίδος. Ἐκπληκτικὸν φαίνεται ὅτι τὰ σκέλη
τοῦ πολεμιστοῦ παρεστάθησαν ἔξω τοῦ δίφρου, προφανῶς ἐκ τῆς ἀνάγκης σαφηνείας
ἧτις χαρακτηρίζει πᾶσαν πρόωμον τέχνην.

Ὀλιγότερον ἀπλοῖκοι οἱ ζωγράφοι τῶν ἀττικῶν γεωμετρικῶν ἀγγείων, ἀρχαιοτέρων
κατὰ ἓνα τοῦλάχιστον αἰῶνα τοῦ ζωστήρος, συνειθίζον νὰ παριστάνουν τοὺς ἠνιόχους
ἐπὶ τοῦ δίφρου ἢ ἐντὸς αὐτοῦ, ὥστε νὰ κρύπτανται οἱ ἄκροι πόδες των. Ὑπερβάλλων
τοὺς ἄλλους κατάρθωσεν ὁ ζωγράφος τοῦ Διπύλου νὰ παραστήσῃ τύπον ἠνιόχου μὲ
στάσιν τεταμένην ἀλλὰ καὶ ἄνετον, ἡγεμονικὴν, κυρίαρχον ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ ἐπὶ τοῦ
ἄρματος¹⁴.

Ἐπεκτείνοντες τὴν ἀφοριστικὴν διαπίστωσιν τοῦ Payne ὅτι ἡ «κωπηλασία εἶναι ἀναμ-
φιβόλως τὸ κατ' ἐξοχὴν γεωμετρικὸν εἶδος σωματικῆς ἀσκήσεως»¹⁵, θὰ ἠδυνάμεθα νὰ
ἰσχυρισθῶμεν, στηριζόμενοι κυρίως ἐπὶ τῶν ἠνιόχων τοῦ Διπύλου, ὅτι ἐξ ἴσου ἐκφρα-
στικὴ τῆς γεωμετρικῆς αἰσθήσεως εἶναι καὶ ἡ ἄρματοδρομία, ἡ ἀπαιτοῦσα ἔντασιν
ὄλου τοῦ σώματος: προβολὴν τῶν ἀγκῶνων, ἐλαστικότητα τῶν σκελῶν.

13. Ἄρ. εἶρ. 16514. Παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Θεοδ. Μπαρδαβίλια τὴν 27-9-55, μὲ τὴν πληροφορίαν
ὅτι εὑρέθη «περίπου πρὸ ἐνὸς ἔτους» εἰς τὸ Κεραστάρι Τριπόλεως, δυτικῶς τῆς Ἀσέας, «ἐνῶ κατε-
σκευάζετο κοινοτικὴ δεξαμενὴ εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς τοῦ Παντελῆ Λ. Ἀδαμοπούλου». Ὀλικὸν μῆ-
κος 0,42. Μήκος τοῦ ἐλάσματος A: 0,19. Μέγιστον ὕψος: 0,085. Τοῦ B. μήκος 0,23. Ὑψος 0,085.

14. Helbig, *Hom. Epos*², 139 ἐξ. JdI 58 (1943) 1 ἐξ. (G. Nottbohm). CV Louvre 11 πίν. 1, σ. 3 ἐξ.
Mon. Piot 49 (1957) 22 ἐξ., εἰκ. 8 - 10 (F. Villard). R.A. 23 (1945) 55 ἐξ. (Chamoux). BSA 44 (1949)
104 ἐξ. (S. Kirk). Mēl. Picard II, 1949, 1070 ἐξ. (F. Villard). Sweitzer, *Beiträge* 54 ἐξ. πίν. 8 καὶ AE
1953 - 54, A πίν. 2, 2, πίν. 3, 2 καὶ πίν. 5, 2 (Kunze). Robertson, *Gr. Paint.* 39, 41.

Enciclopedia dell' arte antica (*Arte Geometrica*) 825, εἰκ. 1025. Οἶνοχόη Ἄγορᾶς: *Hesperia* 5 (1936)
26 - 27, εἰκ. 23 - 24. J. Davison, *Geom. Workshops* 67, εἰκ. 77 καὶ σ. 138 (ὅπου ἡ βιβλιογραφία). Πρβλ.
καὶ τοὺς δίφρους τοῦ ὑστερογεωμετρικοῦ ἀμφορέως τοῦ Λονδίνου, ἐκεῖ σ. 136. Arias - Hirmer, *Tau-
send Jahre*, πίν. 10.

15. Pr. V. σ. 10.

ἽΟλιγώτερον ἔλκυστικοὶ εἶναι οἱ πρώτην φορὰν ἐπὶ τῶν νεωτέρων γεωμετρικῶν ἀγγείων παρουσιαζόμενοι ἡνίοχοι οἱ φέροντες μακρὸν χιτῶνα, μὲ φανεράν ὑποχώρησιν τοῦ καθαρῶς γεωμετρικοῦ σχήματος¹⁶.

Τὸ ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος ἄρμα, διὰ τὴν ἐπανελάθωμεν εἰς αὐτό, ἔχει διαλελυμένα τὰ στοιχεῖα τοῦ δίφρου, ὥστε νὰ παρουσιάζονται κατενώπιον, παρατεταγμένα ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἐπιπέδου· ἰδιαίτερος φανερόν εἶναι τοῦτο εἰς τὸ πεταλοειδές, κεκαμμένον ἐξάρτημα, τὴν ἄ ν τ υ γ α, ὅπου ἔχει προσδεθῆ ὁ ζ υ γ ό ς.

ἽΟτι οἱ ζωγράφοι τοῦ 7ου αἰῶνος ἐφρόντιζον νὰ παρουσιάζουν κανονικώτερον τὸν τύπον τοῦ ἄρματος τὸ διδασκόμεθα ἐκ τῆς πρωτοκορινθιακῆς οἶνοχόης Chigi. ἽΕδῶ εἶναι φανερόν πῶς θὰ ὤφειλε νὰ παραστήσῃ ὁ τορευτὴς τοῦ ἐλάσματος τὸν δίφρον τοῦ ἄρματος, ἂν δὲν κατείχετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τὸν ἴδῃ ἀνεπτυγμένον ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, εἰς παρατακτικὴν ἔκθεσιν.

Τὸ ἀπὸ τοῦ κάτω τμήματος τοῦ δίφρου ἐξέχον μακρὸν ξύλον, ὁ ρ υ μ ό ς, διερχόμενον σχεδὸν παραλλήλως πρὸς τὴν χαίτην τοῦ ἵππου, θὰ κατέληγε πιθανῶς ἄνω εἰς τὸν χ η ν ί σ κ ο ν, τὸν ἔχοντα συνήθως σχῆμα κεφαλῆς πτηνοῦ¹⁷.

ἽΟλα τὰ μέλη τοῦ δίφρου δηλοῦνται μετὰ σαφηνείας ἤδη ἐπὶ τῶν γεωμετρικῶν ἀγγείων τοῦ β' ἡμίσεος τοῦ 8ου αἰῶνος. Τὸ ἄρμα τοῦ Σχ. 1, παρασταθὲν ἐπὶ τοῦ γνωστοῦ ἀμφορέως ἐξ ἽΕρετρίας εἶναι ἀπήχησις παραστάσεων ἐπὶ συγχρόνων ἀττικῶν ἀγγείων¹⁸.

Δὲν εἶναι φανερόν ἐπὶ τοῦ χαλκοῦ ζωστήρος, ἂν ὁ ρυθμὸς συνδέεται μὲ τὸ διὰ χαραγματος δηλωθὲν περὶ τὸν λαιμὸν τοῦ ἵππου λ έ π α δ ν ο ν ἢ μὲ τὸν ἐπιμελέστερον ἐπὶ τῆς κοιλίας του χαραχθέντα μ α σ χ α λ ι σ τ ῆ ρ α¹⁹. Τὰ ὑπὸ τοῦ ἡνίοχου διὰ τῆς δεξιᾶς κρατούμενα ἡνία διακρίνονται μεταξὺ τοῦ ρύγχους καὶ τοῦ λαιμοῦ, τὸ ἄρμα εἶναι τετράκνημον, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ νησιωτικά, τὰ ὀκτάκνημα²⁰. ἽΗ ἐπὶ τοῦ κέντρου τοῦ κύκλου διακρινομένη στιγμή προδίδει τὴν χρῆσιν διαβήτου πρὸς χάραξιν τοῦ διπλοῦ κύκλου τοῦ μοναδικοῦ τροχοῦ.

ἽΩς πρὸς τὴν στάσιν τοῦ ἵππου, μὲ μετέωρα καὶ βραχύτερα τὰ δύο ἐμπρόσθια σκέλη, θὰ ἔλεγε τις ὅτι δηλώνει κίνησιν, ἂν καί, ἔνεκα τῆς ὑπάρξεως τῶν δύο πεζῶν πρὸ αὐτοῦ, εἶναι προτιμότερον νὰ τὸν φαντασθῶμεν εἰς στάσιν ἀνησύχου ἀναμονῆς.

ἽΟλον τὸ ἄνω σῶμα τῶν δύο ἀντιμετώπων πολεμιστῶν καλύπτεται ὑπὸ τῆς βραχείας βιοαικτικῆς ἀσπίδος. ἽΑνερμήνευτον εἶναι τὸ ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου τοῦ ἐνός τούτων ἐκφυόμενον ἀντικείμενον, τὸ ὁποῖον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐρμηνεύσωμεν ἄλλως ἢ ὡς βραχιόνα κραδαίνοντα τὸ δόρυ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς. ἽΑσύνηθες εἶναι ἐν τούτοις τὸ πάχος καὶ ἡ κατεύθυνσις αὐτοῦ.

ἽΟ πολεμιστῆς οὗτος εἶναι ὁ μόνος ἐξ ὅλων τῶν ἐπὶ τοῦ ἄρματος παρασταθέντων, τοῦ ὁποῖου ἐσώθη καὶ ἡ κεφαλή. Τὸ καλύπτον ταύτην κρᾶνος θὰ ἐκορυφοῦτο ὑπὸ λό-

16. Κρατὴρ Βρεταν. Μουσείου: JHS 19 (1899) πίν. 8. Matz, Gr. Kunst I πίν. 14β. Γυμνὸς ὁ ἡνίοχος κατ' ἐξάρεσιν ἐπὶ τῶν ὑστερογεωμετρ. κρατήρων τοῦ ἽΕθνικοῦ Μουσείου. J. Davison. ἔ.ἀ. εἰκ. 33 καὶ τοῦ Cleveland, ἐκεῖ εἰκ. 34.

17. Πολυδεύκης I, 142 ἐξ. JdI 1937 σ. 177, εἰκ. 12 (X. Καροῦζος).

18. ἽΑμφορεὺς ἽΕρετρίας: ἽΕθν. Μουσείου ἀρ. 14763. AE 1903, 44, εἰκ. 7 (Κουρουγιώτης). Γεωμετρικὴ κεραμικὴ ἽΕρετρίας BSA 1952, 1 ἐξ. 1954, 2 ἐξ. 14 ἐξ. (J. Boardmann).

19. Mercklin, Rennwagen 67. Gervasio, Bronzi di Bari 236. AM 1916, 341 ἐξ. (Wrede). Καροῦζος, ἔ.ἀ. σ. 187.

20. AM 23 (1898) 38 ἐξ. (R. Zahn). Καροῦζος, ἔ.ἀ. σ. 186 κ.έ.

φου, ως δυνάμεθα να συμπεράνωμεν ἐκ τῆς ὀπισθεν τοῦ τραχήλου χαρακτηριστικῆς γραμμῆς, ἣτις δηλώνει πιθανώτατα τὸ ἄκρον τοῦ λόφου.

Ὡς πρὸς τὸν τύπον τοῦ κράνους δυνάμεθα ἐκ τῶν διακρινομένων χαραγμάτων νὰ συμπεράνωμεν τοῦτο τοῦλάχιστον, ὅτι τὸν ἐφαντάσθη ὁ τεχνίτης καλύπτοντα μὲν καὶ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ πρωίμου, ἀδιαμορφώτου εἰσέτι κορινθιακοῦ σχήματος²¹. Διὰ τοὺς μὴ σωθέντας λόφους ἐπὶ τῶν χαλκίνων κρανῶν προσφέρει τὸ ἔλασμα μικρὰν συμβολὴν πρὸς ἀναπαράστασιν τοῦλάχιστον τοῦ μήκους των.

Ὡς πρὸς τὸν δεῦτερον πολεμιστὴν ἀριστερά, τὸν ἰστάμενον ἐλαφρῶς ὑψηλότερον τοῦ

Σχέδ. 1. Ἴππεὺς ἐπὶ γεωμετρικοῦ ἀμφορέως τοῦ Ἐθνικοῦ Μουσείου

πρώτου, δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν ἐὰν ἐπρόβαλλε τὴν χεῖρα ἢ ἂν ὁ τεχνίτης παρητήθη τῆς δηλώσεώς της, περιορισθεὶς εἰς τὴν περιληπτικὴν ὄλων ἀσπίδα.

Διασκεδαστικὸν εἶναι ὅτι τὸ ὀπίσθιον σκέλος ἐκάστου τῶν πολεμιστῶν παρουσιάζεται μὲ μετέωρον τὸ πέλμα, κατὰ σχῆμα προηγούμενον πλέον τῶν δύο αἰώνων τοῦ πολυκλειτείου εὐρήματος. Πιθανῶς ἠθέλησε νὰ δώσῃ διὰ τοῦ τρόπου τούτου ὁ τεχνίτης ὁρμὴν πρὸς τὰ ἔμπροσθεν εἰς τοὺς μονομάχους, νὰ ὑποδηλώσῃ τὸν «θυμόν», τὸ πολεμικὸν μένος· ἀξιοθαύμαστος εἶναι πάντως ἡ ἀπόδοσις τῆς ὀργανικῆς συστάσεως τῶν σωμάτων, καθὼς καὶ τῆς κινήσεως.

21. I Ol. Ber. πίν. 7, II καὶ VI Ber. πίν. 34 - 35. VII Ber. πίν. 13 ἐξ. σ. 59 ἐξ. («Helm mit Buschbahn»). Matz, ἔ.ἀ. πίν. 266 - 67.

Διὰ τὸ ἐπόμενον ἄρμα, τὸ βαῖνον πρὸς τὴν ἰδίαν κατεύθυνσιν μὲ τὸ πρῶτον, ἀντιθέτως πρὸς τὸν παρ' αὐτὸ πολεμιστὴν, δὲν εἶναι σαφὲς ἂν ἀνήκη εἰς τοῦτον ἢ εἰς τὸν ἄλλον, τὸν πρὸ τοῦ ἵππου. Μόνιπον καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖται ἐκ τῶν ἰδίων στοιχείων, ὅπως καὶ τὸ προηγούμενον, παρασταθέντων κατὰ τὸν αὐτὸν προσθετικὸν τρόπον, κατενώπιον, ἄνευ τῆς ἐπιβαλλομένης ὄψεως τῆς ἀντιγῶς ἐκ τοῦ πλαγίου.

Ἡ μόνη διαφορὰ σχετικῶς μὲ τὸ προηγούμενον ἄρμα εἶναι ὅτι ὁ ρυμὸς ἀπέχει περισσότερον τῆς ράχεως τοῦ ἵππου, διότι ἡ κάμψις τοῦ ἀρχίζει χαμηλότερον, ἵνα ἀπολήξῃ ἄνω εἰς τὸν μὴ σωθέντα χηνίσκον.

Ἐκ τῶν διαφορῶν ὁ τεχνίτης διὰ τὴν πιστὴν ἀπόδοσιν τῶν λεπτομερειῶν δὲν ἐφρόντισε νὰ καταστήσῃ φανερὸν εἰς ποῖον σημεῖον συνδέεται ὁ ρυμὸς πρὸς τὸν ὑπὸ τὸν ὦμον τοῦ ἵππου σαφῶς διακρινόμενον μασχαλιστήρα. Τὸ ἄκρον τοῦ ζυγοῦ θὰ προσηρημόζετο διὰ τοῦ ρυμοῦ ὑπὸ τὸν χηνίσκον, ὅπως εἰς τὸ ἄρμα τοῦ γεωμετρικοῦ ἀγγείου (Σχ. 1).

Ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος παρεστάθη καὶ ὁ δεῦτερος ἠνίοχος ἔξω τοῦ δίφρου, χωρὶς νὰ κρατῇ τὴν ἀσπίδα: Γυμνός, θὰ ἔφερε πιθανῶς μόνον τὸν ὑποτυπωδῶς δηλωθέντα ζωστήρα, ἂν δὲν εἶναι τυχαῖαι αἱ ἐπὶ τῆς λεπτῆς ὀσφύος του χαρακταὶ γραμμαὶ. Παρασταθεὶς μὲ τὸ στῆθος κατενώπιον «κρατεῖ» εἰς τὴν δεξιάν, παραδόξως ὑπεράνω τῆς παλάμης, δύο δόρατα εἰς ὀριζοντίαν διάταξιν, διὰ τῆς ἄλλης τὰ ἡνία.

Θὰ ἔλεγέ τις συμβατικὴν τὴν ἀπόδοσιν τῆς στάσεώς του, ἀφοῦ μόνον εἰς τὸ ἄνω σῶμα συγκεντροῦται διὰ τῆς κλίσεως πρὸς τὰ ἔμπροσ ἢ ὑπηρεσία τοῦ ἠνιόχου, ἐνῶ τὸ κάτω παρουσιάζεται ἀμέτοχον, ἀπαθές. Ὑπάρχει ἐν τούτοις τόση ἐκφρασις σφουζούσης ζωῆς εἰς τὸ σχῆμα τοῦτο, ὥστε ὁ ἠνίοχος εἶναι ἡ θελκτικώτερα μορφή τῆς παραστάσεως.

Θυμοειδῆ ἠθέλησε καὶ τὸν δεῦτερον ἵππον ὁ τεχνίτης, ἂν κρίνωμεν ἐκ τοῦ ἀνυψουμένου καὶ ἀνεπαισθήτως καμπτομένου ἔμπροσθίου σκέλους.

Ἡ ἀτελέστατα σωθεῖσα ὑπολειπομένη σκηνὴ ἀπετέλει τὸ κέντρον τῆς ἀφηγήσεως. Ἄν καὶ ἡ ἀνδρική μορφή δὲν φέρει θώρακα εἶναι ἐν τούτοις ἀναμφιβόλως πολεμιστῆς, ὅστις θὰ ἐκράτει πιθανῶς καὶ τὸ δόρυ. Ὁ δεῦτερος, ἀντιμέτωπος, τοῦ ὁποῦ ἐσώθη καὶ ὁ ἄκρος πούς, ἀπέχει κάπως ἀπὸ τοῦ πρώτου· τὸ μεταξὺ των πτηνόν, βαῖνον ἐπὶ ὑψηλῶν ποδῶν, φαίνεται ὑδροχαρὲς. Ὅριζόντια χαράγματα δηλώνουν τὸ πτερόν· οὔτε ἡ τριγωνικὴ οὐρὰ εἶναι γυμνὴ διακοσμήσεως²².

Ἐπὶ τοῦ ἐλλείποντος τμήματος τοῦ ζωστήρος θὰ ἐπανελαμβάνετο ἀναμφιβόλως τὸ θέμα τῶν ἀρμάτων, ἐναλλασσόμενον μὲ ζευγὸς μονομάχων. Τὴν ὑπόθεσιν ὅτι τὸ πτηνόν κατέχει τὸ κέντρον τοῦ ζωστήρος τὴν στηρίζει ἢ περιμέτρος τοῦ τελευταίου, ἥτις θὰ ἔφθανε μέχρι 0,84, ἀφοῦ τὸ μήκος τῶν σωζομένων ἐλασμάτων εἶναι 0,42. Καὶ ἂν ἀκόμη παρενεβάλλετο ὁ χιτῶν μεταξὺ τοῦ σώματος καὶ τοῦ ζωστήρος εἶναι ἡ περίμετρος αὐτῆ ἢ κανονικὴ διὰ τὴν ὀσφὺν «ἐδζώνου» πολεμιστοῦ, δὲν ἀπέχει δὲ τῆς περιμέτρου τοῦ ἀνωτέρω δημοσιευθέντος ἰταλιωτικοῦ ζωστήρος.

Τῶν ἐλλειπόντων ἀρμάτων τὴν κατεύθυνσιν πρέπει νὰ φαντασθῶμεν ἀντίθετον, βλέπουσαν πρὸς τὸ κέντρον· ἡ ὅλη σύνθεσις θὰ εἶχε διάταξιν συμμετρικὴν. Ἐκ τῆς ἀναπόφευκτον ἦτο ὅτι ἡ ἐκκίνησις τῶν δύο ἀκραίων ἀρμάτων θὰ ἐγίνετο ἀπὸ τῶν ὀχῶν πρὸς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ζωστήρος καὶ ὄχι ἀντιθέτως· οὕτω ἡ κεντρικὴ σκηνὴ τῶν ἐκατέρωθεν τοῦ πτηνοῦ μονομάχων θὰ εὐρίσκετο ἀκριβῶς κάτωθεν τῆς ράχεως τοῦ πολεμιστοῦ²³.

22. Πτηνόν εἰς σκηνὴν μονομαχίας: Ἄσπιδες Τίρυνθος, BSA 42 (1947) 137, πίν. 18 α - c.

23. Ἐναλλαγὴ ἀρμάτων μὲ ζευγὸς ὀπλιτῶν φερόντων τὴν βοιωτικὴν, μακρὰν ὁμοῦ ἀσπίδα, εἶναι

Χρήσις χαράγματος ἔγινε διὰ τὰ περιγράμματα τῶν μορφῶν, τῶν ἵππων, τοῦ ἄρματος καὶ τῶν ἐξαρτημάτων των. Αἱ οὐραὶ τῶν ἵππων τονίζονται ἐσωτερικῶς, ὅμοια χαράγματα ἐξαιρετικῆς λεπτότητος δηλώνουν τὴν χαιτήν τῶν ἵππων, τὸ λέπαδνον, τὸν μασχαλιστήρα, ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος.

Τριπλῆ χαρακτῆ γραμμὴ ἀποδίδει τὸν λόφον τοῦ κράνους, διπλῆ τὰ περιγράμματα τῶν ἀσπίδων. Ἐξαιρετικῶς διὰ τὸ ἄνω περίγραμμα τῆς ἀσπίδος τοῦ πολεμιστοῦ, ὅστις εἶναι ἀντιμέτωπος τοῦ φέροντος τὸ κράνος, ἔγινε χρήσις μονῆς γραμμῆς.

Ἀξιοθαύμαστος εἶναι ἡ σταθερότης τῶν χαραγμάτων, ἰδίως ὅπου συνδυάζονται μετὰ τὴν λυγρότητα τῶν καμπυλῶν. Τὸ προσδίδον ὅμως ἀντικατοπτρισμὸν εἰς τὴν λάμπουσαν ἐπιφάνειαν εἶναι ἡ διάφορος πλαστικὴ ἔξαρσις τῶν μορφῶν, ἀντίστοιχος πρὸς τὸν πραγματικὸν ὄγκον των. Ἀπὸ τῶν ἀμυδρῶς διαγραφομένων σφυρῶν ἀναπτύσσεται, βαθμιαίως ἀνερχομένη, ἡ πλαστικότης τῶν κνημῶν καὶ τῶν σωμάτων τῶν πολεμιστῶν, ἐνῶ ἀπὸ τῶν λεπτῶν σκελῶν τῶν ἵππων ἐκφύονται, ἀποτόμως στρογγυλοῦμεναι, αἱ ὀπλαὶ των. Περισσότερον ὄλων προβάλλονται τὰ σώματα τῶν ἵππων, οἵτινες ἐναργέστεροι οὕτω, δεσπόζουν τῶν ἄλλων ἀποτελοῦντες τὸ κυρίαρχον θέμα τῆς ὅλης εἰκόνας. Δὲν συναντῶμεν ὁμοίᾳ πλαστικῆς ἐναλλαγῆς εἰς ἄλλα χάλκινα τορευτὰ ἔργα, οὔτε κἂν εἰς τὸ ὀλίγον νεώτερον, ἐκ τῶν πλέον θαυμαστῶν τῆς Ὀλυμπίας: τὸ ἔλασμα μετὰ τὸν Καινέα, ἔργον πιθανώτατα Ἴωνος τορευτοῦ²⁴.

Τὴν φροντίδα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα τοῦ κατασκευαστοῦ τῆς μήτρας πρὸς διαφοροποιήσιν τῶν ἐπιπέδων, πρὸς ἀποχωρισμὸν τῶν μελῶν ἀπ' ἀλλήλων ἀπολαμβάνομεν κυρίως εἰς τὰς ὀπισθίας, τὰς ἀρνητικὰς ὄψεις τῶν ἐλασμάτων (Πίν. 29, 33), ἐνῶ πρὸ τῆς ἄλλης, τῆς κυρίας, γοητεύεται ὁ ὀφθαλμὸς κυρίως ὑπὸ τῆς δεξιτεχνίας τοῦ χαρακτοῦ.

Ἐργαστήριον καὶ χρονολογία. Δύο εἶναι τὰ κύρια στοιχεῖα ἅτινα βοηθοῦν τὴν ἀκριβεστέραν τοποθέτησιν τοῦ ἐλάσματος: ὁ τύπος τῶν ἵππων καὶ τὸ ἰδανικὸν τοῦ τεχνίτου διὰ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, ἐκδηλον κυρίως εἰς τὸν γυμνὸν ἠνίοχον τοῦ δευτέρου ἄρματος. Ἔχει ὀργανικὴν συγκρότησιν μετὰ κέντρον τὴν στενὴν ὄσφιν ἀπὸ τῆς ὁποίας ὑψοῦται βραχὺ τὸ σῶμα ἄνω, κάτω ἀναπτύσσονται οἱ μηροὶ καὶ αἱ ἐλαστικά, ὄχι ὅμως ραδιναὶ κνήμαι.

Ἀντίθεσιν πρὸς τὰ συγκεκροτημένα σώματα τῶν πολεμιστῶν ἀποτελοῦν οἱ ἵπποι. Ὁ λεπτὸς τράχηλος, τὰ ἐλαφρῶς βαίνοντα σκέλη, ἡ λεπτὴ κοιλία, τὸ στενόμακρον πρόσωπον προσδίδουν εἰς τὸν πληρέστερον διατηρηθῆντα ἵππον τὴν ὑπεργῆν ἑλαφρότητα τοῦ μυθικοῦ Πηγάσου.

Τὴν μοναδικότητα τῶν ἵππων τοῦ ἐλάσματος βεβαιώνει ἡ σύγκρισις μετὰ ζωγραφιστοὺς ἐπὶ τῶν πρωτοκορινθιακῶν καὶ πρωίμων κορινθιακῶν ἀγγείων²⁵. Παρ' ὅλην τὴν παλαιϊκότητά των δὲν ὑψοῦνται οὗτοι ὑπεράνω τῆς συμβατικότητος ἐνὸς κληροδοτηθέντος σχήματος, τὸν τράχηλόν των βαρύνει ἡ παχεῖα χαιτή. Διὰ τῆς προτιμήσεως τῆς

ἐπὶ τῆς μεσαίας ζώνης τοῦ ἀνωτέρου μνημονευθέντος γεωμετρικοῦ ἀμφορέως τοῦ Βρετ. Μουσείου, J. Davison ἔ.ἀ. 100, εἰκ. 136.

24. I. Ol. Ber. 87 ἔξ., πίν. 30 - 31. Matz ἔ.ἀ. 283 β. Kunze, Neue Meisterwerke 17, εἰκ. 36. Richter, Arch. Art 60 εἰκ. 89. Bull. van de Vereeniging 14 (1939) 8, εἰκ. 6 (Beazley). Schuchhardt, Gr. Kunst 76 ἔξ. εἰκ. 55.

25. Payne NC. πίν. 21, 11 καὶ πίν. 32,4. Prot V. πίν. 22,1.

ὀρθίας, λεπτοτρίχου χαίτης εἶναι πιθανὸν ὅτι ὁ τεχνίτης τοῦ ἐλάσματος ἠθέλησε νὰ παραστήσῃ χαρίεντα, εὐκίνητον πᾶλλον, βέβαιον εἶναι ὅτι κατάρθωσε νὰ τοῦ ἐμφυσησῇ καὶ μένος ἐπικόν.

Μονομαχίαν τοῦ ἔπους ἀφηγεῖται, δυνάμεθα νὰ συμπεράνωμεν βασίμως, καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ζωστήρος παρασταθεῖσα. Αἱ μορφαι τῶν ἡρώων θὰ προσέδιδον ἀπόκρυφον δύναμιν εἰς τὸν περιβαλλόμενον τὸν ζωστήρα, παρακινοῦντες αὐτὸν εἰς κλέα ἀντάξια τῶν παλαιῶν ἐκείνων ἡρώων. Καθὼς εἶναι ἀνεξερεῦνητοι αἱ συνθήκαι τῆς εὐρέσεως δὲν εἶναι βέβαιον ἂν ὁ ζωστήρ ἀνετέθη τελικῶς εἰς ἱερὸν ἢ συνώδευσε μέχρι τοῦ τάφου τὸν πολεμιστήν, ὅπως ἡ ὠραία γεωμετρικὴ πανοπλία τοῦ Ἄργου²⁶.

Οὐτε ὁμως τὸ ἐργαστήριον εἰς τὸ ὁποῖον ἐσφυρηλατήθη εἴμεθα εἰς θέσιν νὰ προσδιορίσωμεν μετὰ βεβαιότητος. «Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς πρωίμου χαλκοπλαστικῆς ἴστανται αἱ τοπογραφικαὶ ἀποδόσεις ἀναμφιβόλως ἐπὶ ἀσθενεστέρων βάσεων ἢ λόγου χάριν, ὁ χρονολογικὸς προσδιορισμὸς, διὰ τὸν ὁποῖον ἡ καλύτερον γνωστὴ ἐξέλιξις τῆς ἀγχειογραφίας δίδει ἔν τιμι μέτρῳ ἀξιόπιστον στήριγμα» βεβαιώνει ἄριστος γνώστης τῆς πελοποννησιακῆς χαλκουργικῆς τέχνης²⁷.

Στηριζόμενος εἰς τὴν βεβαίαν συμμετοχὴν Ἄργείων τεχνιτῶν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μεταμόρφωσιν ἀνατολικῶν θεμάτων συμπεραίνει ἄλλοῦ ὁ ἴδιος ὅτι εἰς ἀργεῖα ἐργαστήρια θὰ ἠδύναντο νὰ ἀποδοθοῦν τινὰ τῶν ἐξ Ὀλυμπίας χαλκῶν ἐλασμάτων²⁸.

Πρὸς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἄργου φερόμεθα πράγματι ὑπὸ τῆς διαπλάσεως τῶν σωμάτων, τῶν ὁποῖων ἐτονίσασμεν ἀνωτέρω τὴν σύνταξιν, ἄγουσαν εἰς τὰ κοντά, τετράγωνα σώματα τῶν ἀργείων ἔργων τοῦ 5ου αἰῶνος²⁹.

Ἐκ τῶν ἀρχαϊκῶν μνημείων οὐδὲν ἄλλο προσφέρεται ἐκ πρώτης ὄψεως τόσον πρὸς σύγκρισιν ὅσον τὸ γνωστὸν ἔλασμα τοῦ Ἄργείου Ἡραίου³⁰. Παρ' ὄλην τὴν σχετικὴν ἐλαφρότητα, τὴν ὁποῖαν προσδίδει ἡ στενὴ ὀσφὺς εἰς τὸν γυμνὸν ἠνίοχον τοῦ ζωστήρος δὲν διαφέρουν αἱ ἀναλογίαι τοῦ σώματος ἀπὸ τοῦ «Ὁρέστου» τοῦ ἐλάσματος ἐκείνου. Διὰ τοῦ ἀργείου μορφικοῦ ἰδανικοῦ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ τὸ μόνον σωζόμενον πρόσωπον τοῦ ἠνίοχου, διὰ τὸ ὁποῖον ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν χαμηλὸν μέτωπον.

Ἄσυμβίβαστα πρὸς τὴν δωρικότητα τῶν ἀργείων ἔργων παρουσιάζονται τὰ σώματα τῶν ἵππων μὲ τοὺς εὐγενεῖς λαιμούς, ἅτινα ὀδηγοῦν εἰς ἀναζητήσιν κορινθιακῶν μνημείων. Μετὰ τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἀνακάλυψιν ἀγγείων ἐκ τάφων τοῦ Ἄργου, ἅτινα ἤλθον νὰ βεβαιώσουν τὴν ὑψηλὴν στάθμην τοῦ ἀργείου γεωμετρικοῦ ρυθμοῦ,

26. BCH 81 (1957) πίν. I-IV, 322, ἐξ. (P. Courbin). Buschor, Pl², σελ. 9. — Τὴν προέλευσιν ἐξ ἱεροῦ ἐνισχύει ἡ μικρὰ πληροφορία τοῦ παραδώσαντος τὸ εἶρημα ὅτι «ἐκεῖ πλησίον ἐντὸς ὀπῆς εἶχον εὐρεθῆ, πρὸ τριακονταετίας περίπου, πῆλινα εἰδῶλια, μεταξὺ τῶν ὁποῖων μία γυναῖκα μὲ σταμνὶ στὸ κεφάλι». Τὴν προκύπτουσαν πιθανότητα ὅτι ἡ ζώνη κατεσκευάσθη μόνον διὰ νὰ ἀνατεθῇ, τὴν ἀποκλείει ἔν τούτοις ἡ κατὰ συμπερασμὸν περιμετρὸς τῆς. Ἄπλη ἀναθηματικὴ ζώνη θὰ ἦτο μικροτέρα.

27. Kunze, VII Ol. Ber. 155.

28. Olymp. Forsch. II, 229.

29. Langlotz, F.B. 57 ἐξ. Buschor, Frühgr. Jünglinge 35 ἐξ.

30. AJA 43 (1939) 415 ἐξ. εἰκ. 6. Hampe, Sagenbilder πίν. 41. Matz ἑ.ἄ. εἰκ. 292 β. Richter, Arch. Art εἰκ. 33. Kunze, Olymp. Forsch. II, 229.

γνωρίμων όχι τόσοσν εκ τών γεωμετρικών τάφων τής Τίρυνθος, όσον τών Μυκηνών, θά έλεγε τις έν τούτοις ότι εκ τής παραδόσεως ταύτης κατάγεται ή καλλιγραμμία και ή λυγρότης τών ίππων του ζωστήρος³¹.

Ό έδω είκονιζόμενος σκύφος, παλαιόν κτήμα του Έθνικού Μουσείου³², προέρχεται εκ Μήλου και έθεωρείτο διά τουτο έργον κυκλαδικόν (Πίν. 34). Ό μακαρίτης Δημ. Εθαγγελίδης άπομονώσας αυτόν τών άλλων, τών εύρεθέντων εις τήν Άργολίδα, έτόνισε «τήν μείζονα αοστηρότητα και λεπτότητα έν τοίς μηλίσις άγγείσις άτινα ήδύνατο νά εκλάβη τις άργολικά»³³. Έπικρατεστέρα, σχεδόν ύποχρεωτική, είναι σήμερον ή γνώμη του Buschor, όστις τόν θεωρεί άργείο³⁴.

Η δωρική τεκτονικότης τής συνθέσεως, τά θέματα και ή τεχνοτροπία, ή κεραμεική και γραφική τελειότης άγουν πράγματι εις τά γεωμετρικά άγγεία του Άργους και τών Μυκηνών. Όσον σημαντικόν και άν είναι τó χρονικόν κενόν, τó μεσολαβούν μεταξύ του άγγείου και τής τορευτής ζώνης, θά εκκλινέ τις νά θεωρήση τούς γραπτούς ίππους ώς προγόνους τών τορευτών του έλάσματος, άν μάλιστα άναλογισθίη ότι μεταξύ τών δύο έργων παρενεβλήθη ή άνανέωσις του μορφικού ιδανικού κατά τήν πρώιμον άνατολίζουσαν έποχήν.

Άλλην δυνατότητα συγκρίσεως προσφέρει τó έξ Άμυκλαίου ίπάριον, τó όποιον, άν και σημαντικώς νεώτερον του έλάσματος, διακρίνεται διά συγγενή διάπλασιν και ζωικήν όρμήν³⁵.

Άφοϋ, άναζητούντες έργα, κατέλθομεν μέχρι του βου αιώνος θά ήτο παράλειψις άν αντιπαρερχόμεθα τó ότι τά σώματα τών πολεμιστών επί του έλάσματος, ιδίως του ήνίοχου, άνακαλούν τόν χαριέστατον χάλκινον Άπόλλωνα του τέλους του βου αιώνος, εκ τής περιοχής τής Σπάρτης³⁶, αλλά και άλλα παλαιότερα λακωνικά έργα.

Τά ύπό του δημοσιεύσαντος τó άγαλμάτιον τονισθέντα ότι «ή κοντόχονδρη σύστασις και ή μυϊκή πληρότης δέν είναι άνήκουστα διά τά λακωνικά έργαστήρια » συμφωνούν πρός τήν πρό τών μέσων του βου αιώνος προτίμησιν εις τó έργαστήριον τουτο διά βαρέα, τετράγωνα σώματα³⁷, ιδιότητες αίτινες διακρίνουν τās επί του έλάσματος μορφάς.

Τό έξαγόμενον συμπέρασμα είναι ότι ή όμοιότης με τά δημιουργήματα άργείων τεχνιτών δέν είναι τόση, ώστε νά άποκλείη διά τó έλασμα τήν λακωνικήν προέλευσιν, ή άβεβαιότης δέ αυτη γίνεται περισσότερον θεμιτή εις τήν πρώιμον έποχήν του.

Παρ' όλην τήν ένδειξιν τήν όποίαν προσφέρει ό τόπος τής εύρέσεως δέν έστράφημεν πρός τήν Άρκαδίαν, όπου έν τούτοις έπιχωριάζει ό τύπος τής άσπίδος του πολεμιστου³⁸. Όσα άρκαδικά χάλκινα έργα έσώθησαν, μη στερούμενα άγροτικής γοητείας, άποχω-

31. Γεωμετρικά Τίρυνθος: Tiryns I πίν. 15, άρ. 1,13. Νεκροπόλεως Μυκηνών: AE 1912, 134, εικ. 7 - 8 (Δ. Εθαγγελίδης). Pfuhl Muz 63, εικ. 21 - 22.

32. Κατά σχέδιον Άλεξ. Κοντοπούλου. Άρ. εύρ. 877 (C.C. 226). JdI 1899, 34, εικ. 12. Perrot VII, 166, εικ. 48. Pfuhl έ.ά. εικ. 21.

33. Έ.ά. σ. 132.

34. AM 54 (1929) 161.

35. Θεωρία W. Schuchhardt, 246, εικ. 8 - 10.

36. Χάριτες E. Langlotz, 33 έξ. πίν. 5 - 6 (Χρ. Καρούζος).

37. Έ.ά. 37.

38. Lorimer H. and M. 159.

ρίζονται τῶν προερχομένων ἐκ τῶν μεγάλων πελοποννησιακῶν κέντρων διὰ τῆς καταφανοῦς ἐπαρξιακότητος, συνυφασμένης μὲ ἐξάρτησιν ἐξ ἀργείων ἰδίως προτύπων, δὲν εἶναι δὲ ἄγνωστος ἢ ἔλλειψις ἀρχαϊκῶν καὶ κλασσικῶν τορευτῶν τοιαύτης ποιότητος ἐκ τῆς ἀρκαδικῆς περιοχῆς³⁹.

Ἀπομένει νὰ ἀσχοληθῶμεν συντόμως καὶ μὲ τὴν χρονολογικὴν κατάταξιν τοῦ ζωστήρος. Πρῶτον στηρικτικὸν σημεῖον εἶναι οἱ ἵπποι, τῶν ὁποίων ἐτονίσσαμεν τὴν ὑστερογεωμετρικὴν σύστασιν. Περιορισμὸν πρὸς τὰ κάτω ἀποτελοῦν ἀφ' ἐτέρου τὰ σώματα τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν ἠνιόχων, τὰ ὁποῖα προοιωνίζονται τὴν δαιδαλικὴν σταθερότητα, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ εἶναι ἀντιπροσωπευτικά της. Λεῖπει εἰσέτι ὁ τεκτονικὸς δαμασμός, ἢ ὑποταγὴ εἰς σχῆμα ὄχι στερούμενον ζωῆς, ἀλλὰ κλείνον ταύτην ἔντονον, σφύζουσαν καὶ πλαστικῶς.

Τὸ μόνον σαζόμενον πρόσωπον τοῦ πολεμιστοῦ ἔχει, εἶδομεν, διαμόρφωσιν προδαιδαλικήν. Ὀλίγον νεώτερα ἔργα, ὅπως αἱ «μετόπαι» τῶν Μυκηνῶν, ὁ χάλκινος Κοῦρος τοῦ Μουσείου τῶν Δελφῶν, ἢ θεὰ τῆς Αὐκεργε καὶ ἐκ τῆς μικροτεχνίας, αἱ πλαστικαὶ κεφαλαὶ τῶν πρωτοκορινθιακῶν ἀγγείων μαρτυροῦν ποῖαν ἔκτασιν ἔλαβεν ἐντὸς τοῦ δωρικοῦ χώρου ἢ νέα τεχνοτροπία ἣτις ἀνενέωσε τὴν παλαιὰν γεωμετρικὴν κληρονομίαν μὲ νέον, λανθάνοντα δυναμισμὸν καὶ μὲ μέσα ἐκφραστικὰ ἀπλοῦ μεγαλείου⁴⁰.

Προτείνομεν οὕτω ὡς πιθανωτέραν χρονολόγησιν διὰ τὸ χάλκινον ἔλασμα τὸ β' τέταρτον τοῦ 7ου αἰῶνος π.Χ.

ΣΕΜΝΗ ΚΑΡΟΥΖΟΥ

39. Ἀρκαδικὰ χάλκινα: AE 1904, 178 ἐξ. (Κ. Κουρουνιώτης). Lamb, Greek - Roman Br. 91 ἐξ. πίν. 29 - 31 καὶ πίν. 57. BSA 27, 33 ἐξ. (W. Lamb). Langlotz F. B. πίν. 28 καὶ σ. 55 (ἀπόδοσις εἰς τὸ ἀργεῖον ἐργαστήριον).

40. Jenkins, *Dedalka* XI ἐξ. Payne NC 233 ἐξ. Bonner Jb 135 (1930) 74 ἐξ. (Rumpf). Buschor, Pl.² 17 ἐξ. Matz ἔ.ἀ. 168 ἐξ. Lippold, Gr. Pl. 17 ἐξ.